

Geëerd worden de heer Gerrit Rutgers, mevrouw Marigje Rutgers-de Geus, de heer Evert Jan Rutgers en mevrouw Hendrina Cornelia Rutgers-van Maastricht

Robbie Zurel (*1942) was tijdens de Hongerwinter ondergedoken bij Gerrit Rutgers en Marigje Rutgers-de Geus in Vroomshoop. Hij was daar terechtgekomen door Jan van der Haar (gefusilleerd op 2-3-1945 achter Den Tol in Varsseveld) die hem overgenomen had van een turfschipper omdat zo'n donker joch te veel opviel tussen al die vlasblonde kindertjes. Hij wist wel een vertrouwd adres: meester Rutgers. Daar viel hij niet zo op want dochter Map, uit Gerrit's tweede huwelijk, was ook donker.

Gerrit en Marigje Rutgers

In Amsterdam woonden Evert Rutgers (zoon van Gerrit) en Hennie Rutgers-van Maastricht met hun kinderen Hanneke (*1934), Herbert (*1938) en Rob (*1940). Evert was ondergedoken en zij hadden vanaf juni 1944 een jong joods echtpaar in huis: Maurice en Dicky Zurel die Kees Moerman (*1925), ook ondergedoken bij Evert en Hennie, nergens anders ondergebracht kreeg. Evert zat ook nog in 'het verzet': KP Reintje de Vos olv. Dirk Bons.

Na de invasie in Normandië in de zomer van 1944 brak in september de spoorwegstaking uit op instigatie van Radio Oranje. De Duitsers zetten als represaille de voedselbevoorrading van de steden stil en sloten de

elektriciteit en het gas af. De daarop volgende winter staat te boek als de Hongerwinter.

Evert en Hennie hadden het geluk dat zij familie in Vroomshoop en op Den Tol in Varsseveld (neef van Evert) hadden zodat Hennie, samen met vriendin Truus Velten op de fiets vanuit Amsterdam op 'hongertocht' konden gaan naar familie waar tenminste eten was.

Eens, bij aankomst in Vroomshoop stond moeder Marig met Robbie in de deur. Hennie zei: "U heeft een joods kindje aan uw hand". In het dorp wist men niet beter dan dat het een kleinkind uit Amsterdam was. Hennie had immers ook een zontje Rob.

's Avonds toen de kinderen naar bed waren, wilde Hennie er meer van weten en Marigje vertelde dat Robbie 'op een gegeven moment' was gebracht. Het enige wat ze van hem wist was dat hij Robbie heette en dat hij in maart jarig was.

Hij had geen speciale kenmerken op zijn lijfje. Het was een volkomen gaaf kind. Het enige mogelijk eigene dat meekwam was een waszakje met 'Wasch' er op geborduurd. Hennie was natuurlijk op de hoogte van het vluchtverhaal van Dicky en Maurice. Zij hadden verteld van hun onderduik in Maarssen, waar ze hun kindje hadden moeten afgeven aan een koerierster omdat zijn huilen te gevaarlijk werd. De vergelijking met Mozes dringt zich op. Die koerierster was later 'opgepakt' zodat zij het spoor naar hun Robbie volledig bijster waren en Dicky en Maurice weg moesten uit Maarssen. Er werden al plannen gemaakt om Robbie na de oorlog via het Rode Kruis op te sporen, dus vroeg Hennie naar kleertjes of iets dergelijks waaraan Robbie te herkennen zou zijn. Het enige was een door Dicky's moeder geborduurd waszakje. Zodoende kwam Hennie op het idee om het waszakje uit Vroomshoop mee te nemen naar Amsterdam. Ze liet Dicky nog eens over het waszakje vertellen en toonde het zakje uit Vroomshoop. Dicky werd lijkbleek waarop Hennie zei: 'Dan heb ik gisteren jouw zoon op schoot gehad'.

De onderscheiding voor Gerrit Rutgers en Marigje Rutgers-de Geus wordt in ontvangst genomen door hun kleinzoon, de heer Alef Rutgers. De onderscheiding voor Evert Jan Rutgers en Hendrina Cornelia Rutgers-van Maastricht wordt in ontvangst genomen door hun dochter mevrouw Johanna van Katwijk-Rutgers.

Gerrit Rutgers en Marigje Rutgers-de Geus en Evert Jan Rutgers en Hendrina Cornelia Rutgers-van Maastricht krijgen de titel 'Rechtvaardigen onder de Volkeren'. Hun namen zullen voor altijd gebeiteld staan in de Eremuur van Yad Vashem te Jeruzalem

Hennie en Evert Rutgers